

catione, et nostræ voluntatis mirifica inclinatione et inflexione, benigne nos adjuvat, ut consentiamus, et obediamus vocationi suæ; et idem fere dixerat capit. 5, in illis verbis: *Ipsæ solus facit ut faciamus, sive aliquibus bonis inspirationibus, sive alio ignoto nobis modo, applicando, et inflectendo voluntatem ad operandum.* Sed imprimis, ut ex ipsis verbis constat, hic auctor non affirmat illum ignotum modum tanquam certum, nec tanquam necessarium ad singulos actus. Deinde nunquam dixit per illum modum Deum prædeterminare physice voluntatem, imo nec prædeterminare; quin potius sentit, non obstante tota illa actione Dei, posse voluntatem resistere, ut patet ex his quæ inferius subjungit, cap. 8 et 9. Itaque tota illa applicatio, et inflexio seu inclinatio voluntatis, intelligenda est per affectiones, et dispositiones vitales ipsius voluntatis, quibus a Deo præparatur et disponitur, ut divinam vocationem suscipiat.

Ultimo loco, in favorem hujus sententiæ referam Dominicum Soto, inter modernos Thomistas insignem Theologum, qui, libro 1 de Nat. et Grat., c. 16, ut satisfaciatur hæreticis, objicientibus Deum sua voluntate efficaci nostras necessitare, respondet id falsum esse, quia Deus, sua infinita sapientia et potentia, cum singulis causis secundis modo proprio concurrat; declarans autem quis sit iste modus respectu nostræ voluntatis, aperte dicit non esse per voluntatem Dei efficacem et prædeterminantem, et ideo non inferre necessitatem; verba ejus sunt: *Quocirca, quidquid Deus vult, voluntate absoluta, et quæ dicitur beneplaciti, fit, juxta illud: Voluntati ejus quis resistet? Quando autem cum libero homine concurrat, non vult illud fieri, nisi salva humana natura, et libera voluntate, quæ idcirco resistere Deo potest; ergo sentit illam voluntatem, qua Deus concurrat, non esse absolutam, neque includere talem motionem, cui nos resistere non possumus; unde inferius ait: Sunt alia secundi generis opera, quæ ita in nobis Deus exercet, si nos tamen assensum præbeamus; ubi satis explicuit conditionem in illa voluntate Dei inclusam; et inferius tandem ait: Nihil aliud est me Deum hoc modo movere, quam mecum concurrere ad eliciendum liberum actum.* Ipsum enim Dei concursum, motionem Dei, imo et præmotionem appellaverat, non in sensu recentiorum auctorum, sed antiquorum, et in eo modo quo causa prima dicitur prius natura influere, ut sæpe in su-

perioribus exposuimus. Et ideo consulto vocavit illam motionem liberam homini, ne existimaretur esse motio aliqua, ad quam voluntas mere passive se habeat, qualis est illa præmotio ac prædeterminatio physica, quam novi Theologi ponunt. Tractat autem ibi Soto specialiter de actibus supernaturalibus, et de omnibus auxiliis gratiæ quæ ad illos necessaria sunt, et juxta hanc doctrinam exponit omnia Scripturæ loca, in quibus hi actus Deo tribuuntur, eodem fere modo quo nos id præstabimus statim, cap. 14. Ex his sane satis aperta erat sententia Soti; sed, ut magis adhuc constet quam ex animo, sola ratione adductus, ei adhæserit, videndus est in iis explanationibus suarum opinionum, quas addidit consulto ad finem, libro quarto Sententiarum. Etenim, cum ipsum reprehendisset nescio quis, ex eo quod in hac sua opinione nimium favere videretur libero arbitrio, versiculo *Quidam vero, inquit in hæc verba: Quidam vero hoc taxare voluerunt, dicentes, quod nimium tribuerim libero arbitrio in justificationis causa. Et tamen, salva semper Catholice Ecclesie censura, arbitror necessario sic dicendum; et paulo infra: Et ideo, postquam dixit Christus, Joan. 6: Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui me misit, traxerit eum, subjunxit: Qui audit et discit, venit ad me; quasi in nostra potestate sit trahenti assentire aut dissentire.* Hæc Sotus. Satis igitur constat sententiam hanc neque esse novam, cum sit ab antiquissimis Patribus tradita, neque esse propriam Theologorum Societatis Jesu, cum omnium Ordinum auctores illam doceant, quamvis nostri fortasse distinctius et accuratius eam tradiderint, et insigni eruditione locupletaverint. Quos hoc loco non refero, ne domesticis testibus uti videar.

CAPUT XIV.

QUOMODO GRATIÆ EFFICACIA INTELLIGENDA SIT ABSQUE PHYSICA PRÆDETERMINATIONE.

1. *Tribus modis potest auxilium gratiæ dici efficax.* — *Primus.* — Priusquam argumentis respondeamus, quibus auctores contrariæ sententiæ moti sunt ad constituendum auxilium efficax in illa physica prædeterminatione, oportet ut explicemus quid auxilium efficax sit, et unde illius efficacia proveniat, vel in quo consistat. Est autem, ut supra tetigi, cap. 6, illa vox, *efficax*, distinguenda;

potest enim tribus modis sumi. Primo, ut tantum dicat virtutem seu facultatem agendi, etsi non agat, quomodo dicitur medicina efficax, et specialiter solet hæc denominatio tribui illi virtuti, quæ in suo genere habet aliquam specialem energiam: et in hac significatione auxilium gratiæ sufficiens est vere efficax, quia ex se effectivum est supernaturalis conversionis, et singularem vim habet ad voluntatem pertrahendam; et hoc sensu est valde usitata hæc vox apud Patres, et in ea dixit Paulus, ad Hebræos 4: *Vivus est sermo Dei, et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti.* Quod indicavit Petrus, Joannis 6, cum dixit: *Ad quem venimus? Verba vitæ æternæ habes;* quibus verbis efficaciam gratiæ declaravit. Hic ergo non sumimus gratiam efficacem hoc sensu, ut constat; quia sic generalis est appellatio, et sufficientem gratiam comprehendit, ut dixi.

2. *Secundus.* — Secundo, hæc vox, *efficax*, significare potest vim agendi, ut actu conjunctam suæ actioni, ita ut nihil aliud sit virtus efficax, quam virtus actu efficiens; et hoc modo satis clarum est quid sit auxilium efficax, et quid requiratur ut efficax sit; dicitur enim auxilium, quod actu efficit conversionem hominis, seu actum supernaturalem et humanum. Quo fit ut in hac significatione gratia non possit esse efficax sine consensu et determinatione libera nostræ voluntatis, quia gratia non est ita efficax supernaturalis actus humani, ut se sola, et sine concursu liberi arbitrii, possit illum efficere; quia talis actus, ut vitalis et liber est, habet essentialem dependentiam a libero arbitrio. Unde hoc non est tribuendum imperfectioni gratiæ; quia non datur ut sit totum principium actus in omni genere, sed ut sit principale principium, tum morale, tum physicum, et sub ea ratione totale; adjuvans tamen et elevans liberum arbitrium ad secum cooperandum. Atque hinc etiam fit ut auxilium gratiæ, quod de se est efficax priori modo, id est, maximam habens vim et efficacitatem, desinat esse efficax posteriori modo, solum ex defectu, et potestate liberi arbitrii, quod, cum nihil supernaturalis boni possit per se solum agere, potest solum ipsum tale bonum impedire, et divinæ gratiæ resistere, quod non provenit ex impotentia divinæ gratiæ, sed ex suavitate et sapientia divinæ providentiæ, quæ ita movet suam creaturam, ut eam motum suum agere sinat.

Neque propterea dicendum est gratiam ac-

cipere a libero arbitrio efficaciam, id est, actualem effectiorem, quia liberum arbitrium nihil confert gratiæ, sed gratia potius confertur libero arbitrio, et per illam ac ratione illius præparatur et juvatur; sed solum sequitur gratiam non posse suam effectiorem exercere sine libero arbitrio, quod est verissimum, quia hæc est natura talis principii, et talis actionis. Unde nec proprie dicitur gratiam pendere a libero arbitrio in sua efficacia, quia dependentia dicit causalitatem vel subordinationem inferioris ad superius, sed proprie dicitur gratia requirere concomitantiam liberi arbitrii ut efficax fiat, id est, ut efficiat. Sicut causa prima, ut agens cum secundis, non pendet proprie ab illis, sed potius e converso hæc pendet ab illa; requirit tamen causa prima, ut sic operans, causam secundam coefficientem, nec per illum concursum præcise sumptum posset se sola agere, quamvis alio modo possit, si velit. Proprie vero dicitur actio gratiæ pendere a libero arbitrio, quia eadem est utriusque actio; sicut diximus eandem esse actionem a causa prima et secunda, vel sicut est eadem actio habitus et potentiæ, vel agentis principalis et instrumenti; his enim modis, vel aliquo illorum, comparantur inter se gratia, et liberum arbitrium. Unde, si efficacia gratiæ, in ea significatione quam nunc prosequimur, nihil aliud est quam actio seu efficientia gratiæ, aut denominatio inde desumpta, etiam concedi potest efficaciam gratiæ pendere a libero arbitrio, quia ab illo pendet actio, a qua gratia denominatur efficax, id est, efficiens; multoque magis e contrario pendebit a gratia, quod liberum arbitrium sit operans seu cooperans; quia ipsius operatio et cooperatio principaliter a gratia pendet. Sicut etiam actuale exercitium gratiæ in agendo, vel determinatio ejus ad agendum in tali tempore, vel interdum etiam in tali specie actus, pendet a libero arbitrio, quatenus illa determinatio est actio ejus, et licet etiam hoc titulo a gratia dependeat, tamen sub hac voce seu denominatione determinationis, peculiari titulo potest attribui libero arbitrio, propter proprium et intrinsecum dominium, quod habet in actionem suam, ut cap. 17 magis declarabimus.

3. Hæc omnia ideo dicta sunt, quia a multis reprehendi solent in his auctoribus, qui efficaciam auxilii solum ponunt in actuali actione, et nihil aliud esse putant, quam denominationem ab actuali influxu seu actione sumptam.

Quidquid tamen de hoc ultimo sit, quod mox videbimus, cætera omnia quæ diximus, non sunt reprehensione digna, sed vera, et in ipsa necessario ab omnibus concedenda, si vocis ambiguitas seu æquivocatio tollatur, et non efficax, sed efficiens gratia dicatur. Clarum est enim posse ita denominari, et secundum eam denominationem verissima esse omnia quæ dicta sunt. At vero, quoad prædictam denominationem efficacis gratiæ, existimo sine dubio non esse inde desumptam, prout est in usu Theologorum, propter ea quæ superius, cap. 6, tetigi, scilicet, quia nec proprietas vocis habet ut significet solam actualem actionem, sed specialem aliquam vim ipsius principii, ut constat ex omnibus Latinis auctoribus. Item quia hæc denominatio gratiæ efficacis sub his nominibus non reperitur in sacra Scriptura, sed ex Augustini doctrina primum desumpta est. Augustinus autem, quum de gratiæ efficacia loquitur, aliquid amplius sine dubio intendit, ut ex testimoniis ejus, quæ citato loco indicavi, et statim latius efferam, constat. Res autem, quam per ipsam vocem significare ipse voluit, magnum habet in Scripturis fundamentum, quod in sequenti capite copiosius tractabimus.

4. *Tertius et proprius modus auxilii efficacis.* — Tertio igitur modo potest gratia appellari efficax, non solum quia effectiva est, neque solum quia actu efficit; sed quia ita est effectiva, ut semper habeat infallibiliter conjunctam actualem effectiorem. Ita ut gratia efficax sit, quæ infallibiliter operatur consensum et actum supernaturalem hominis, et consequenter etiam facit ut ipse homo consentiat et operetur. Quo fit ut in hac gratia efficaci non debeat formaliter includi auxilium illud, quod est per modum concursus, ut etiam cap. 6 dixi; sic enim fieret sensus compositus, nihilque aliud diceretur, quam gratiam, quæ actu operatur, infallibiliter habere conjunctam actionem, seu operationem hominis; atque ita nihil aliud esset hæc efficacia, quam actualis efficientia, ut in secundo membro dictum est. Igitur gratia efficax formaliter constituenda est in aliquo auxilio, quod sit per modum principii, quod ideo dicitur efficax, quia infallibiliter secum affert actionem, et consequenter etiam habet conjunctum actuale auxilium, quod est per modum concursus, et cooperationem etiam voluntatis. Hinc Augustinus hanc gratiam efficacem in quadam vocatione constituit, quæ ad gratiam operantem pertinet, qua Deus ita

hominem vocat, et in illo ita operatur, ut illum operari et consentire faciat. Cum enim Deus, per vocationem seu operantem gratiam, operetur in nobis ut velimus, quando tali modo id operatur vocatio, ut infallibiliter id assequatur, merito talis gratia efficax appellatur; nam in suo genere, seu illo modo quo Deus per hanc gratiam facit ut velimus, singularem habet efficaciam, et ideo merito efficax appellatur (Vide Stapleton., l. 3 de Grat. et lib. arb., c. 6, et l. 4, cap. 8).

Mens Augustini de auxilio efficaci.

5. Quod autem aliqua gratia operans seu vocatio hujusmodi sit, multis locis docet Augustinus; epist. 107: *Vocatio* (inquit) *illa alta, atque secreta, sic agit sensum, ut accommodet assensum*; et Prædest. Sanct., cap. 16: *Omnes, qui hanc vocationem recipiunt, esse docibiles Dei, omnesque qui ita audiunt a Patre, venire ad Christum*; et capit. 8 dixerat hujusmodi gratiam a nullo duro corde respui; idem sæpe docet idem Augustinus, libro eodem, præsertim cap. 6, et libr. de Corrept. et grat., capit. 11, et libr. de Dono persever., capit. 6, ubi respondet Massiliensibus, qui male intelligentes hanc gratiæ efficaciam, Augustini sententiam illam impugnabant, ut ad eundem Augustinum scripserat Hilarius, in epistola quæ habetur ante lib. de Prædestin. Sanctior. Eadem denique doctrina frequentissima est apud Augustinum, quem imitantur etiam Gregorius, homil. 30 in Evangel. ; et Prosper, libro secundo de Vocat. Gent., cap. 8, alias 23, et ad Capitula Gallorum, cap. 5, et aliis locis sæpe hoc modo loquitur; et in hunc modum interpretantur varia Scripturæ testimonia, quæ partim superius capite undecimo tractata sunt, partim explicabuntur in sequenti capite.

6. *Vocatio secundum propositum, quæ.* — Unde autem habeat talis vocatio hanc efficacitatem ut infallibiliter hominem trahat ad consentiendum, Augustinus nunquam satis expresse declaravit, quia res est difficillima, et ab humanis sensibus remotissima, et fortasse ob hanc causam appellavit hanc vocationem *altam* atque *secretam* (De Prædest. Sanct., cap. octavo, et epist. 107), quia, scilicet, et modus quo tribuitur, latens est, et ratio qua distribuitur, et quibusdam datur, et non aliis, paucis, et non multis, profunda est, et soli Deo cognita. Quantum autem ex doctrina ejusdem Augustini colligi potest, consistit efficacia hujus vocationis seu gratiæ in duobus.

Primum est, quod a Deo datur ex proposito vel intentione convertendi vel salvandi hominem, et ideo solet Augustinus appellare hanc vocationem *secundum propositum gratiæ*, ut patet ex citatis locis, de Prædestinat. Sanct., c. 8 et 16, et de Dono persever., cap. 14, et libro primo Retract., cap. 24, quam appellationem sumpsit August. ex illo Pauli ad Roman. 8: *Diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum, iis qui secundum propositum vocati sunt sancti*; et capit. 9: *Ut secundum electionem propositum Dei maneret*; et ex illo ad Ephesios 1: *Prædestinati secundum propositum ejus, qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ*; ut idem Augustinus diserte explicuit in expositione quarundam propositionum epistolæ ad Rom., prop. 55. Ex quo loco etiam constat, quum Augustinus appellat *vocationem secundum propositum gratiæ Dei*, loqui de proposito absoluto, et efficaci convertendi, vel sanctificandi hominem, et non satis neque recte exponi de sola voluntate antecedente, qua Deus vult, quantum in ipso est, omnes salvare. Primum quidem, quia hoc modo omnis vocatio est secundum propositum gratiæ, et quamvis sit inefficax, est consentanea, et proportionata illi proposito; quia, et ad eundem finem tendit, et quantum est ex se, efficax est; nunquam autem Augustinus appellaret vocationem inefficacem, vocationem secundum propositum; imo in hoc distinguit efficacem ab inefficaci. Secundo, et maxime quia Paulus, a quo Augustinus suam locutionem mutuatus est, non loquitur de voluntate antecedente conditionata, sed de efficaci et absoluta; loquitur enim de proposito, quod infallibiliter habet effectum, ut patet ex illis verbis: *Ut secundum electionem propositum Dei maneret* (Roman. 9). Ex quibus aliud etiam sumitur argumentum, nam electio non dicit inefficacem voluntatem, sed efficacem; hoc autem propositum ad electionem pertinet, ut patet ex Paulo in citatis verbis, et ad Eph. primo, ubi prædestinationi hoc propositum conjungit, quo, nimirum, prædestinati dilecti sunt, seu electi a Deo. Unde etiam Augustinus, 1 Retract., capit. 24, dicit esse propriam electorum; et de Prædestinat. Sanctior., cap. 16, hanc vocationem esse ait, qua vocantur electi; et cap. 17, subdit: *Intelligamus ergo vocationem, qua sunt electi, non qui eliguntur quia crediderunt, sed qui eliguntur ut credant*. Qui ergo ex hac electione vocantur, dicuntur vocari ex proposito, seu secundum propositum Dei.

Accedat denique auctoritas D. Thomæ 1. 2, quæst. 112, art. 3, dicentis: *Si ex intentione Dei moventis est, quod homo, cujus cor movet, gratiam consequatur, infallibiliter ipsam consequitur*. Quæ verba intelligi possunt de gratia habituali, quam infallibiliter homo consequitur se disponendo ad illam, quia Deus, a cujus motione est illa dispositio, intendit ut homo per illam consequatur gratiam sanctificantem; et hic sensus est verus, sed non ille tantum est a D. Thoma intentus, ut patet ex testimonio Joan. 6, quo suam sententiam confirmat: *Omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad me*; et ex testimonio Augustini, quem etiam citat de Prædestinat. Sanct., cap. 14: *Quod per beneficia Dei certissime liberantur, quicumque liberantur, quia intentio Dei non potest deficere*. Voluit ergo divus Thomas etiam docere, quodcumque Deus vocat aliquem ex intentione efficaci sanctificationis, seu conversionis ejus, infallibile esse ut consentiat et sanctificetur; vocationem ergo ex tali intentione intellexit divus Thomas esse vocationem ex proposito. Hoc ergo est quod primo requiritur ad vocationem efficacem, et, si proprie loquamur, magis est radix et origo efficacis vocationis, quam formalis ratio ejus, nam Deus, qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ, ideo sic operatur in homine vocando eum efficaciter, quia voluit, atque decrevit illum convertere.

7. Secundo igitur ad vocationem efficacem, necessarium est ut Deus tali tempore et modo hominem vocet, qui accommodatus sit ad effectum conversionis ejus, quam Deus intendit. Nam qui prudenter operatur, adhibet media consentanea fini intento. Quia ergo Deus, ut diximus, interdum vocat hominem ex intentione convertendi seu sanctificandi illum, cum infinita sua sapientia et potentia innumeris modis possit illum vocare, ita vocationem accommodat, prout opportunum est ad finem intentum, et ideo infallibiliter illum consequitur. Atque hinc Augustinus, citatis locis, hanc vocationem *congruam* appellat, id est, congruo tempore et modo homini datam.

Vocatio congrua quæ, et unde id habeat.

Sed in quo consistit hæc congruitas? Quidam censent consistere in quadam proportionem, quæ est inter talem illuminationem, vel inspirationem tali modo a Deo effectam in homine talis complexionis, naturæ et condi-

tionis; Deus enim hæc omnia exactissime comprehendens in quocumque homine, novit etiam quis modus vocationis sit illi accommodatus, ut, si ita cor ejus tangatur, emolliatur et consentiat. Nam dæmon, sua finita scientia et potentia, ita potest tentare hominem, si permittatur, ut morali quadam certitudine illum ad consentiendum inducat, quia comprehendit uniuscujusque hominis complexionem et naturam, et potest observare tempus, occasionem, et modum, quæ novit esse opportuniora ad persuadendum, seu inclinandum hominem; multo ergo excellentiori modo potest Deus accommodare homini vocationem congruam, quo omnino faciat illum velle quod ipse vult. Quæ explicatio videtur consentanea Augustino, quia hæc ratione solet hanc vocationem congruam vocare; unde, lib. de Dono persever., cap. 14, cum de Tyriis et Sidoniis dixisset: *Quoniam ut crederent non erat eis datum, etiam unde crederent est negatum*, subdit: *Ex quo apparet habere quosdam in ipso ingenio, divinum naturaliter minus intelligentiæ, quo moveantur ad fidem, si congrua suis mentibus vel audiant verba, vel signa conspiciant*, etc.; et ad divinam electionem seu voluntatem refert, quod quibusdam detur vocatio sic accommodata et congrua, aliis non detur. Igitur totam efficaciam constituere videtur in hac congruitate vocationis; unde libr. 1 ad Simplic., quæst. 2: *Non volentis* (inquit), *neque currentis, sed miserentis est Dei, qui hoc modo vocavit, quomodo aptum erat eis qui secuti sunt vocationem. Nam, cujus miseretur, sic eum vocat, quomodo scit ei congruere, ut vocantem non respuat*; et ad idem videtur alludere lib. de Spirit. et litt., cap. 34, dicens: *Visorum suasionibus agit Deus ut velimus, credamus*, etc.; et epist. 107, dum ait, *per illam vocationem altari atque secretam, sic Deum agere sensum, ut ei accommodet assensum*; in illis enim particulis, *sic et ut*, significat in hac vocatione servare Deum modum unicuique accommodatum, ut in assensum seu consensum inducatur; et idem indicat lib. de Præd. Sanct., cap. 8, dicens: *Valde remota est a sensibus carnis hæc schola, in qua Pater sic docet, nec agit hoc cum carnis aure, sed cordis*.

8. Sed, licet verum sit sæpe vocationem efficacem fieri hoc singulari modo, quo Deus aliquid speciale in homine operatur, naturæ et conditioni ejus accommodatum, ut quando vocavit Paulum efficacissima vocatione, ut loquitur Augustinus, de Gratia et libero

arbitrio, capite 5, ita illum terrendo et illuminando, et taliter objectum illi proponendo, ut corrigeretur ad fidem, sicut idem Augustinus explicat, 1 lib. ad Simplic., q. 2, ad finem; licet hoc (inquam) verum sit, tamen neque id requiri potest ut necessarium ad vocationis efficaciam, id est, ut consequatur effectum, ut supra, cap. 9, demonstratum est; quia alias qui non ita vocaretur, non haberet vocationem sufficientem. Neque etiam illa congruitas satis est ad illam efficaciam, quam Augustinus tribuere intendit tali vocationi, nimirum, quod omnino infallibiliter consequatur effectum. Quod ex dictis superius hic, et capite 10, in hunc modum declarari potest; nam hæc infallibilitas tanta esse debet, ut implicet contradictionem aliquando deficere; sed ex vi illius congruitatis solius non potest esse tanta infallibilitas; ergo illa non sufficit ad efficaciam vocationis. Major patet ex priori puncto, nam hæc vocatio est medium accommodatum intentioni Dei efficaci; implicat autem contradictionem, voluntatem Dei efficacem non impleri; ergo non potest illa vocatio esse proportionatum medium, nisi sit ita infallibilis, ut prorsus repugnet, et contradictionem implicet non consequi effectum suum. Minor vero constat, ex his quæ tractata sunt c. 10, nam tota illa congruitas ex se solum inducit quamdam moralem certitudinem, cui absolute non repugnat, ut vocationi sic congruæ liberum arbitrium resistat, adeo ut Anselmus dixerit, potuisse Paulum resistere suæ vocationi, quantumvis efficacissimæ; sic enim ait, Matth. 6, circa illa verba: *Fiat voluntas tua. Licet sit percussus Paulus, tamen voluntas ejus erat libera, ut resisteret si vellet*. Propter quod Chrysostomus, hom. 31 et 56 in Matth., agens de vocatione Matthæi et Pauli, dicit, non prius Deum illum vocasse, quia prænovit tunc vocationem fuisse penetrationem ejus animam; sentit ergo non sufficere efficaciam, quam poterat habere vocatio peculiari congruitate ad ingenium vel conditionem Pauli, aut Matthæi; sed oportuisse ut Deus etiam observaret tempus, in quo præsciret vocationem illam fuisse effectum habituram, si eam daret.

In quo consistit omnimoda efficacia vocationis.

9. *Probat ex Augustino.* — Addendum igitur est, omnimodam efficaciam hujus vocationis in hoc consistere, quod Deus, infinita

sua sapientia, prævidens quid unaquæque causa seu voluntas in omni eventu et occasione operatura sit, si in ea constituatur, etiam cognoscit quando et cui vocationi sit unaquæque voluntas assensum præbitura, si ei detur. Unde, quando vult hominem convertere, vult etiam illum vocare illo tempore, et modo quo novit illum consensurum, et talis vocatio appellatur efficax, quia, licet ex se non habeat infallibilem effectum, tamen, ut subest tali scientiæ divinæ, infallibiliter est illum habitura, quod interdum poterit accidere cum speciali congruitate et efficacia morali talis vocationis; interdum sine illa, cooperante libero arbitrio cum generali influxu gratiæ Dei, et utroque modo gratia erit efficax, quamvis una sit copiosior et major quam alia. Unde fit hanc efficaciam non esse physicam, sed moralem, neque esse spectandam in ipsa vocatione secundum se, id est, secundum illam entitatem vel motionem quam ponit in homine; sed prout progreditur a Deo, et est sub intentione ac scientia seu directione ejus. Et juxta hunc efficacitatis modum intelligenda est doctrina Augustini. Non enim consideravit tantum congruitatem, quam vocatio secundum se habet cum ingenio vel natura hominis, quæ est congruitas quasi in actu primo, sed etiam, ac præcipue, proportionem illam consideravit, quæ in hoc consistit, quod vocatio tunc datur quando operatura est, quæ proprie consistit in actu secundo, et maxime congrua dici potest, quia maxime congruit homini, cui melius est vocari, quando responsurus est, etiamsi remisse vocetur, quam fortiter vocari, cum consensurus non est.

10. Hinc Augustinus efficaciam hujus vocationis non ponit in necessitate, sed in infallibilitate et certitudine; necessitas enim ad causam, certitudo autem et infallibilitas ad præscientiam spectant, ut alias Capreolus notavit, primo, distinctione 40, quæstione prima, articulo tertio, ad 1 cont. 2 conclus. Unde Augustinus, de Dono persever., cap. 14, hanc vocationem ait pertinere ad ea beneficia, quibus certissime liberantur quicumque liberantur. Propterea etiam nunquam dixit voluntatem non posse resistere tali vocationi, sed solum nunquam ei restitutam, de Præd. Sanct., c. 8, quia præscientia non aufert potestatem simpliciter faciendi oppositum ejus quod prævisum est. Hunc etiam modum efficacis vocationis significavit Chrysostomus citatis locis, et eundem indicat

Ambrosius, vel qui sub nomine ejus exponit verba illa ad Rom. 8: *Iis qui secundum propositum vocati sunt Sancti*: dicens: *Hi secundum propositum vocantur, quos credentes præscivit Deus futuros sibi idoneos, ut antequam crederent scirentur*. In hoc etiam sensu videntur sumenda verba Origenis ad Rom. 9, dicentis: *Certum est Deum non solum scire uniuscujusque propositum, sed etiam præscire, sciens et antea præsciens, tanquam bonus dispensator et justus uniuscujusque motibus et proposito utitur ad ea perficienda quæ uniuscujusque animus, et voluntas elegit*.

11. *Ratione ostenditur.* — Denique ratione potest hoc persuaderi, quia nullo alio conveniente modo potest efficacia auxilii gratiæ declarari, et hic modus est sufficientissimus et aptissimus, tum ad conciliandam libertatem cum gratia, tum ad declarandum quomodo efficacia gratiæ, quæ consequitur effectum, non excludat sufficientiam ejus quæ effectum non consequitur; tum denique ad concilianda varia dicta Sanctorum de divina prædefinitione seu prædestinatione circa hominem. Declaro singula, nam imprimis exclusimus alios modos qui excogitari possunt. Unus erat per solam moralem efficaciam et abundantiam auxilii gratiæ, et hunc ostendimus nec posse esse generalem, nec in his, quibus communicatur, esse sufficientem ad efficaciam seu infallibilitatem effectus divinæ voluntatis. Alius erat per physicam prædeterminationem, et hunc ostendimus, et repugnare libertati, et tollere sufficientiam gratiæ ab his, quibus hæc physica prædeterminatio non datur; et præterea est aliud inconveniens in ea sententia, quia, sicut reducit opera gratiæ in hanc efficacem motionem, ita opera moralia, imo et voluntarios consensus pravos reducere debet in motionem Dei efficacem proportionatam, quod quam sit falsum, constat ex tractatis in superioribus libris. Accedit quod, si hæc efficacia consisteret in illa physica prædeterminatione, non oporteret Deum observare tempus et modum excitandi et vocandi eum quem vellet convertere; quia prædeterminatio hæc physica semper et necessario habebit effectum, si adhibeatur. Unde neque, ut homo ferventius convertatur, quidquam referet major vocatio seu excitatio; quia Deus potest prædeterminare liberum arbitrium prout voluerit, et totum pendet ex hac prædeterminatione; neque etiam ad perseverandum erit necessarium aliud genus gratiæ, vel specialis auxilii,